

*Del serre al bòsc*¹

Alexandre Génadot

Tau coma es en Genièr de 2025

Trobaretz dinc aquel librilhon quauquas poesias mieunas e d'autres que son de traduccions de poesias (de chançons tanben) chausidas.

1. ... a la chapeleta

Poesias originalas

Acrostic amorós

L'univèrs tot vira a son entorn, esperdut.
Umil agach, fònt inachababla dels blaus,
Comol de la mai prigonda e bèla vertut,
I vòli chabussar per la melhor descriure
La sorja de l'azur. Vòli far un grand laus
E qu'Omer de ma bocha aqueles mòts desliure.

Ivèrn de 2014, poesia premiada al concors de Mesclum

Estre de per ma mia e veire per sos uèlhs,
Se nejar dins la mar de sa quita existéncia,
Me vestir de son anma e fugir son abséncia,
Ansin es lo desir que confisi als cèls.

Ma Lu, escrinh de lutz, beluja de mas vidas,
Un jorn que benlèu legiràs mon poema,
Saupràs quante fuòc, Amor, lo meu còr estrema,
Al dintre de ton còs de chalors infinidas.

Planh

Ara que los chants dels auçèls
Se pòdon tornamai ausir
Dins la rama dels aubres bèls,
Un grand planhum vai ressondir.

Prima de 2015, poesia premiada al concors del Bornat dau Perigòrd

Òc, se vei d'en pertot masèls,
E femnas, òmes, demesir
Suls grands chamins que son tombèls,
Pels qu'Euròpa vòlon gandar.

Veja en las calas dels vaissèls,
D'òmes quichats, plen de desir,
Qu'an cresegut tant de cimbèls,
E que la mar vai expandir.

Òc, veja encara en lors troçèls,
D'enfants tuats sens ges consir,
Davant lors maires pels barbèls
Que son disciples de nadir.

Entrò quora aquestes cèls
Veirà los chaples e l'asir?

Per'quò, non son gaires rebèls
Los que son tant de fòrbandir...

Novembre

I

Auton de 2015

La maja part de mas pensadas
Un bel parçan de mon ciel blau
Crema a sègre ta cavalcada
Inagantabla e bauja
Liura e barrada
E mai que tot enfachinaira

II

Vera lutz, dòna daurada, siás una
Iscla d'aur en aut de Pey Berland
Romieus sota ta vista benvolenta
Gandrè de bordalés s'amasson
Ieu tanben, chada matin m'esquichi
Impacient, dinc lo tram B
Al canton de ton cancel

III

Pluèja
Vent blanc e nèbla grisa
Lo marin chada jorn ven nos baiser las pòtas
Chauças banhadas
Lutz amagada
E 'queles giropòdas que s'esquilhan
Sul caladat que Santa Cat' alisa

Macronada

*Amic, i chau tornar, Scarron, revelha-te!
Mazarin es tornat! Dau! Dau! Afana-te!*

Ivèrn de 2018

Aquò fai mai d'un mes que nos plòu a ferrat,
Garona dins son gròs los pes ven nos lechar.
Sofrisses char Bacchus que de Bordèu la crana
Que t'adòra, te lausa, que son solelh òm pane?
Perqué? Perqué Bacchus? Perqué sus nos tant d'aiga?
Aaaaaaaa l'amic, t'ausissi dinc lo vin que m'asaiga :

Qu'aquò's de Jupiter que ven nòstra maganha!
De sa ciutat solelh lo pichon Charlamanha,
Non content de nos prendre enjusqu'au darrièr sòu,
Coma un jorn me diguèt un que ne n'aviá pro :
« Agacha bien ta biaça, t'an panat ton dessert,
Mas als vielhs coma ieu an laissat lo càncer! »

Nos pren la nòstra lutz que daura lo rasin!
Aubora-te Bordèu! Para-te del coquin!

21/10/20

Me remembri que i a cinc ans
Embe la greda sul tablèu grand
Aviái escrich als estudiants
Lo fluctuat nec mergitur

Per galejar disi sovent
Quand trantalhan mai d'un moment
Que pels calculs son un pauc lents
Que chau jamai avedre paur

E chada còp que disi 'quò
Pensi al bon Papa pr'aquò
Pas lo de duèi mas d'autres còps
Lo qu'a mon grand semblava tant

E dimercrès un còp de mai
Trenquèi a setze oras emb eslgai
Lo cors de mon cors ailai
En plen mitan d'una integrala

E escriguèi un vèrs latin
Tot aquò's important a la fin
Aquò m'es vengut lo matin
Un "homo sum..." la republica

Avèm parlat
Me siái calat
Una minuta

A de que sèrv o sabi pas
Arriba a totes d'èstre las
Nos chauriá èstre enrabiats
Batre campanas braces virats

Batejada

Jamai non pòi venir
E ne'n siái tot moquet,
Saupretz a l'estanquet
Solide m'escarnir.

Bien prendretz del bon vin,
Oli del melhor sen,
Na fèmna sensa-sen,
Alhet fresc del matin...

Batejaretz pistèla,
Amb un bel e bon biais,
Podents mai macarèlas,
Tot Bordèu se'n esgaia.

E tant que bacivèla
Jogaretz del bochon,
Assajaretz pistèla

De beure d'abochon !

Anèm, passetz bòn temps !

La tulipa

La tulipa flor otomana
Dels sentiments es ondradura
Sa color retipa l'auguri
Que d'amor sap las grands enganas

Prima de 2022

Aquesta ròsa orientala
D'odor subtila e d'anar gent
Vira sa rauba majorala
Al chap del cèl dels còrs ardents

Water Lily

Una legenda brasiliana
Nos conta qu'una genta indiana
S' enamorèt de las estèlas

E voliá tan ne tochar una
Que lo mistèri se desvèla
Que se sarrèt mai de la luna

Tan ben qu'un ser se gandiguèt
Al bèl som d'una granda sèrra
Sota sos uèlhs s'expandiguèt
La grand belesa de la tèrra

Chasca estèla de l'univers
Se rebatiá dins l'amazòna
Que sas tenchas del blau al verd
Lai miralhavan d'esclats jaunes

Per admirar aquel miralh
La joina filha se clinèt
Un marrit pas al bòrd del balç
Lo flume grand l'engoliguèt

Esmoguda la luna aubenca
Faguèt brulhar de son idèa
L'estèla d'aiga brasilenca
La femna-flor en la nimfèa

Certitud

Es venguda un matin non sabí pas perque
Ma musa sus mos uèlhs tot d'un còp se pausar
E i aviá dinc sos uèlhs tos uèlhs e mai los mieus
La color del passat e la dels chamins grands
E tanben dinc son rire ta votz e mai la mieuna
A l'encòp lo bonür a l'encòp la dolor

Ivèrn de 2024-2025

Lai

Demest las aigas lindas e lai lo marme blanc
 D'espèr mas contra tu a bèles uelhs barrats
 Me venguères cercar e prene per la man
 Tornères a la lutz mos espèrs esmarrats

Aquesta lutz amara per lo chamin dels mòrts
 Demest las aigas lindas e lai lo marme blanc
 Aquò's ben lo resson de nòstres baticòrs
 Que me tornèt als vius delai los Aliscamps

Mentre que las tulipas se fasián las mai gentas
 A virar vers los cèls lors raubas tras qu'ardentas
 Demest las aigas lindas e lai lo marme blanc
 Ta man quitèt la mieuna e quitèt son amant

Pr' aquò non fugissiás ères totjorn aquí
 A quauques pas enlai per me mielh envasir
 E benlèu me dire tòrna prene ma man
 Demest las aigas lindas e lai lo marme blanc

*Traduccions**Corcovado*

Un recanton, un violon
 Aquest amor, una chançon
 Per far plaser a quau òm aima

Pro de calme per pensar
 Avèdre lo temps de somiar
 De la fenèstra veire lo Corcovado

Lo redemptor, tan bèu

Charir la vida totjorn ansin
 Tan coma vos pè de mi
 Entrò escantir la vielha flama

E ieu que èri triste
 Incredulè'n lo mond
 A vos rescontrar ieu coneisseguèi

Çò que es lo bonür, mon amor

Chançon d'Antônio Carlos Jobim
 creada'n 1960

XXXIII

ARA, man dinc la man, en aquela encontrada
 Onte la votz d'Amor doçament resondèt
 Es ensèm que devèm faire una passejada,
 E estent vielhs amics, non nos mostrar del det,
 E non se desolar, qu'es estat bel e gai
 Lo nòstre amor que duèi, s'achaba d'aquel biais.

Un caraco ambe una jauna e roja tenguda
 De longa sus un aubre, es a picar picar ;
 Mentre que alentorn de nòstra solituda,
 Lo vent joiosament estira son fiular.
 Las fuèlhas — elas non se son jamai planhudas
 Quand chasca an las amena a viure lor chasuda.

Ara, man dinc la man, entendèm pas pus,
 La vilanela e lo rondèu. Perquò encara
 Nos embraçarem, m'amor, abans qu'al treslutz
 Nos chale nos laisser dinc 'questa nuèch amara.
 Te laguies pas, m'amor, te laguies pas en ren,
 Los ans, los ans, son rassemblaires, o sas ben.

James Joyce, poesia XXXIII de *Chamber Music*, recuèlh de poesias publicat ne 1906